

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. U. T.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. MV-37258-2/OAM-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2019, č. j. 60 Az 20/2019 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím zastavil řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal dne 1. 3. 2019 další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, v pořadí již pátou. Z předchozích žádostí je patrné, že v minulosti žádal o mezinárodní ochranu z důvodů ekonomických, konkrétně uvedl, že chce pracovat v ČR a vydělat peníze na splacení dluhu, který mu vznikl ve Vietnamu, a pro nějž mu má být ze strany

věřitelů vyhrožováno. V nyní posuzované žádosti neuvedl žádné nové důvody jejího podání.

[3] Žalovaný řízení dne 11. 3. 2019 zastavil, neboť nebylo možné s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností se domnívat, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována jeho předešlá žádost o mezinárodní ochranu (květen 2018), v rámci obecné politické či bezpečnostní situace k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení nynější žádosti. Nic takového netvrdil ani sám stěžovatel.

[4] Krajský soud ve svém rozhodnutí přisvědčil závěrům žalovaného. Námitku nesprávného posouzení situace v zemi původu, tj. zda nedošlo ke změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu, shledal nedůvodnou. Ztotožnil se se žalovaným, že nová žádost nepřinesla žádná nová tvrzení, na základě nichž by bylo nutné přistoupit k meritornímu vypořádání věci. Shledal, že žalovaný zcela v souladu s podmínkami pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu dostatečně vyhodnotil obsah nové žádosti s obsahy a tvrzeními všech žádostí uplatněných v předešlých řízeních.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud zcela nesprávně posoudil otázku, zda se žalovaný dostatečně zabýval tím, došlo-li v zemi původu stěžovatele ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně vytýká, že žalovaný učinil nesprávné porovnání situace v zemi původu se situací v době podání předešlé žádosti o mezinárodní ochranu. Trvá na tom, že není přípustné, aby situace v zemi původu byla porovnána se situací v době rozhodnutí, jímž nebyla situace v zemi původu stěžovatele věcně přezkoumána, neboť i v předešlém případě se jednalo o rozhodnutí o zastavení řízení pro další opakovanou žádost bez meritorního posouzení věci. Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že pro meritorní rozhodování o žádosti stěžovatele nebyla splněna podmínka nového tvrzení ve vztahu k předchozímu řízení. Zdůraznil, že neshledal ani žádné podstatné změny v zemi původu, na základě nichž by bylo nutno přistoupit k meritornímu vyřízení věci a sám stěžovatel žádné nepředestřel. Rozhodoval zcela v souladu s tzv. procedurální směrnici i se zákonem. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem

pokračování

[§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[8] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a to ani v namítaném zásadním pochybení krajského soudu v posouzení otázky aktuální situace v zemi původu žalovaným, které mělo dle stěžovatele dopad do jeho hmotněprávního postavení. Neshledal ani žádnou otázku, která by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů, k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl ani z úřední povinnosti z obsahu spisů. Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nesplňuje podmínky přijatelnosti, resp. ani v dalším nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[11] Nejvyšší správní soud stručně uvádí, že v daném případě se jedná již o pátou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž řízení o poslední ze žádostí bylo zastaveno z důvodu absence nových tvrzení a absence změny v zemi původu opodstatňující její meritorní posouzení (ve spise založené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. MV-58058-2/OAM-2018). Ani v nyní posuzované žádosti stěžovatel neuvedl žádná nová azylově relevantní tvrzení, ani nepoukázal na změny situace v zemi původu, k nimž by měl žalovaný při svém posouzení přihlídnout. Přitom stěžovateli bylo již v řízení o jeho druhé žádosti podrobně Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, vysvětleno, že aby mohla být opakovaná žádost věcně posouzena, musí být kumulativně splněny dvě podmínky: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Přitom je nutno zdůraznit, že břemeno tvrzení o takových skutečnostech, a to i skutečnostech týkajících se případných azylově relevantních změn v zemi původu, nese žadatel podávající opakovanou žádost (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86). Nové skutečnosti, a to ani týkající se země původu, tak žalovaný neshledal a vypořádání této otázky neopomenul. Tím dostal své povinnosti pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38).

[12] Pokud stěžovatel namítá pochybení v tom, že žalovaný posuzoval změnu situace v zemi původu s ohledem na její posouzení při rozhodování o předešlé žádosti o mezinárodní ochranu, a nesouhlasí s úvahou žalovaného, že „*ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, tedy od května 2018, ani v rámci obecné politické a bezpečnostní situace k žádné změně.*“, zdejší soud v takovém postupu nesprávnost neshledal. Ačkoli nedošlo v předešlém řízení k meritornímu posouzení žádosti, je nutno podotknout, že součástí rozhodování o zastavení řízení o žádosti z důvodu jejího dalšího opakovaného podání je vždy i posouzení otázky případné změny v zemi původu opodstatňující přípuštění meritorního rozhodnutí o žádosti (§ 11a odst. 3 zákona o azylu). Jinými slovy i v předešlém řízení byl žalovaný povinen se touto otázkou řádně zabývat a odůvodnit ji, jak také v již zmiňovaném rozhodnutí ze dne 28. 5. 2018, č. j. MV-58058-2/OAM-2018, učinil. Za takového stavu věci je zcela legitimní při posouzení změn situace v zemi původu porovnat situaci v zemi původu v době předešlého řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu se situací aktuální. Neskýtá-li aktuální situace v zemi původu žádné podstatné změny okolností od posledně vydaného rozhodnutí o zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, na základě nichž by bylo možné nově dovodit nebezpečí pronásledování či hrozbu vážné újmy, které by opodstatňovaly meritorní posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, nelze ve věci aktuální žádosti o mezinárodní ochranu dospět k jinému výsledku než opětovnému zastavení řízení. Postup žalovaného i krajského soudu tedy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správný.

[13] Na závěr zdejší soud zdůrazňuje, že smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Stěžovatel v nyní posuzované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit jeho hmotněprávní postavení v řízení o jeho žádosti. Navíc důvody předchozích žádostí byly opakovaně totožného obsahu (ekonomické důvody a strach z pronásledování ze strany stěžovatelových věřitelů), kdy bylo stěžovateli již vysvětleno, že takové důvody nelze za azylově relevantní považovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 270/2015 - 20). V takovém případě soud dospěl k závěru, že u stěžovatele se jedná právě o případ účelového podávání opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se záměrem vyhnout se řádnému postupu legalizace pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců, a tak o nežádoucí zatěžování jak správních, tak soudních orgánů.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 60 Az 20/2019 - 21, ustanoven právním zástupcem pro řízení o žalobě JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[17] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu